

De Tre Hundarne

Det var en gång en konung, som for bort och fäste sig en fager drottning. När de varit gifta någon tid, föll drottningen i barnsäng och födde en dotter. Då blef stor glädje öfver både stad och land, ty alla unnade konungen godt, för hans mildhet och rättvisa skull. Men när barnet var födt, trädde der in en gammal gumma; hon hade ett sällsamt utseende, och ingen visste hvadan hon kom eller hvart hon gick. Den gamla qvinnan spådde om konunga-barnet, och sade att det icke skulle få komma under bar himmel, förrän det hade fyllt femton vintrar, eljest vore fara värdt att det blefve bort-röfvadt af berga-trollen. När konungen förnam detta, gömde han qvinnans ord i sitt sinne, och tillsatte väktare, som skulle akta den unga prinsessan, att hon icke kom under bar himmel.

Någon tid derefter var drottningen åter hafvande, och födde en dotter. Då blef ny glädje öfver hela riket; men den gamla spå-qvinnan infann sig som förut, och varnade konungen att icke låta prinsessan komma under bar himmel, innan hon fyllt femton vintrar. Det led så åter någon tid, och drottningen[196] födde sin tredje dotter. Men den gamla gumman kom tredje resan, och spådde konunga-dottern såsom hon spått hennes systrar. Då blef konungen illa till mods, ty han älskade sina barn öfver allt annat i verlden. Han gaf derföre sträng befallning, att de tre prinsessorna alltid skulle hållas under tak, samt aktade noga uppå, det ingen skulle fördrista sig att bryta mot hans vilja härutinnan.

Det stod så om en rund tid, och konunga-barnen växte upp till de fagraste mör, som någon visste omtala nära eller fjerran. Då brast der ut örlig i landet, så att konungen deras fader for bort. En dag, medan han var i härnad, sutto de tre prinsessorna vid vind-ögat, och sågo sig ut, huru solen sken på de små blomstren i örta-gården. De kände nu en stark åtrå att leka med de fagra blommorna, och bådo sina väktare om orlof, att en liten stund få vandra omkring i trädgården.

Väktarena ville icke samtycka härtill, ty de räddes för konungens vrede; men konunga-döttrarne bådo så innerligen vackert, att männen icke kunde stå emot, utan läto dem få sin vilja fram. Prinsessorna voro nu mycket glada, och gingo så ut i trädgården. Men deras vandring blef icke lång, ty de hade knappast kommit under bar himmel, förrän der plötsligt sänkte sig en sky, som förde dem bort, och alla försök att finna dem igen voro fåfänga, ehuru man letade i alla väderstreck.

Det blef nu stor sorg och jämmer öfver hela riket, och man kan väl tänka att konungen icke heller vardt mycket glad, när han kom hem, och sporde huru allt hade timat. Men, såsom ordstäfvet lyder: »gjord gerning har ingen återvändo»; han måste derföre låta det vara som det var. Då nu ingen annan råd stod till finnandes, lät konungen utgå ett bud öfver allt sitt rike, att den som kunde frälsa hans trenne döttrar ur bergatrollens våld, skulle få en af dem till gemål, och med henne halfva konungadömet. När detta blef spordt öfver länderna, drogo många ungersvenner ut, med hästar och följe, att leta efter de tre prinsessorna. – Vid konungens hof voro tvänne främmande prinsar, hvilka likaledes foro bort, att fresta om lyckan ville stå dem bi. De rustade sig på det aldrabästa med brynjor och kosteliga vapen, och ordade stort, att de icke skulle komma tillbaka, utan att hafva lyckats i sitt företag.

Vi låta nu konunga-sönerna fara omkring och söka så länge, och vända oss åt ett annat håll. Då är att förtälja, huru som det bodde en fattig enka långt, långt in i den vilda skogen. Hon åtte en enda son, som hade till dagelig id att gå vall med sin moders galtar. Medan pojken så vankade omkring uti marken, skar han sig en pipa, och hade sin lust att leka derpå; men han spelade så fagert, att hvem som hörde det, blef förnöjd ända in i själen. Eljest var pojken storvext och stark, samt frihugsen, så att han icke gerna räddes för någonting.

Det hände sig en gång, att vallpojken satt i skogen och lekte på sin pipa, me'n hans trenne galtar gingo och rotade under gran-rötterna. Då kom der gåendes en gammal, gammal man, med

ett skägg som var både vidt och sidt, så att det räckte långt nedom bälte-staden. Gubben hade med sig en hund, som var mycket stor och stark. Vid nu pojken fick se den stora hunden, tänkte han för sig sjelf: »godt den som hade slik en hund till sällskap här i ödemarken, då vore det ingen nöd!» När gubben märkte sådant, tog han till orda: »fördenskull är jag kommen hit, att jag vill byta min hund emot någon af dina galtar.» Pojken var genast redo, och gick in på handeln; han fick så den stora hunden, och gaf sin grå galt i stället. Derefter gick gubben sina färde. Men vid afskedet sade han: »väl tänker jag att du blir nöjd med vår köpslagan, för det är inte med denna hunden som med andra hundar. Han heter *Håll*, och hvad helst du ber honom hålla, det håller han, vore det än det grymmaste troll.» Så samtaladt skiljdes de åt, och pojken tyckte att lyckan den gången icke varit honom emot.

Sedan det blifvit afton, lockade pojken sin hund, och dref galtarne hem ur skogen. När nu den gamla gumman fick veta, att hennes son hade bytt bort den grå galten för en hund, blef hon öfvermåttan vred, och öfverföll pojken med hugg och slag. Vallgossen bad henne gifva sig tillfreds; men det halp[198] inte, utan ju längre det led, dess mera ökades gummans vrede. När så ingenting annat stod att råda, ropade pojken sin hund, och sade: »håll!» Genast lopp hunden fram, fattade den gamla qvinnan, och höll henne fast, att hon icke förmådde röra sig; men han gjorde henne för öfrigt ingen skada. Käringen måste nu lofva sin son att låta sig nöja med hvad som skett, och de blefvo så åter förlikta med hvarandra. Men gumman tyckte att hon lidit en stor skada, när hon mistade den feta galten.

Andra dagen gick pojken åt skogen, med sin hund och sina begge galtar. När han kom fram, satte han sig ned, och lekte på sin pipa som hans sed var, och hunden dansade dervid så konstigt, att det var stor under att se uppå. Bäst han nu satt, kom det gamla grå-skägget åter gåendes utur skogen, och hade med sig en annan hund, som icke var mindre än den förra. Vid pojken

fick se det vackra djuret, tänkte han för sig sjelf: »godt, den som hade den hunden med till sällskap här i ödemarken, då vore det ingen nöd!» När gubben märkte sådant, tog han till orda: »fördenskull har jag kommit hit, att jag vill byta min hund emot en af dina galtar.» Pojken besinnade sig icke länge, utan gick in på handeln; han fick så den stora hunden, och gaf sin galt i stället. Derefter gick gråskägget sina färde. Men vid afskedet sade han: »väl tänker jag att du blir nöjd med vår köpslagan, för det är inte med denna hunden som med andra hundar. Han heter *Slit*, och hvad helst du ber honom slita, det rifver han i stycken, vore det ock det grymmaste troll.» Så samtaladt skiljdes de åt. Men pojken var glad i hugen, och tyckte att han gjort ett godt byte, ehuru han väl visste att hans gamla mor icke skulle bli nöjd med handeln.

När det nu led mot qvällen, och pojken kom hem, blef gumman icke mindre vred än dagen förut. Denna gången dristade hon likväl icke slå sin son, ty hon räddes för hans stora hundar. Men, som det plägar hända, att när qvinnor länge hafva bannats gifva de sig omsider till tåls, så, gick det äfven nu. Pojken och hans moder blefvo således åter förlikta, men gumman tänkte vid sig sjelf, att hon lidit en skada, som sent kunde botas.

Tredje dagen gick pojken åter till skogs, med sin galt och sina begge hundar. Som han nu var glad till sinnes, satte han sig uppå en stubbe och spelade på pipan, efter som hans sed var; men hundarne dansade så konstigt, att det var rätt lustigt att se derpå. Vid pojken satt i allsköns ro och gamman, kom det gamla gråskägget åter gåendes utur skogen. Denna gången hade han med sig en tredje hund, som var lika stor med de andra. När så pojken fick se det vackra djuret, kunde han inte låta bli att tänka: »godt, den som hade den hunden till sällskap här i ödemarken, då vore det ingen nöd!» Straxt tog gubben till orda: »fördenskull har jag kommit hit, att jag vill sälja dig min hund, ty jag kan väl märka att dig lyster gerna ega honom.» Pojken var genast redo, och gick in på handeln; han fick så den stora hunden, och gaf sin sista

galt i stället. Derefter gick gubben sina färde. Men vid afskedet sade han: »väl tänker jag att du blir nöjd med vår köpslagan; för det är inte med denna hunden, som med andra hundar. Han heter *Ly*, och har en så fin hörsel, att han förnimmer allt som timar, vore det ock många mil härifrån. Ja, han hör huru träden växa och gräsen gro på marken.» Så samtaladt, skiljdes de åt med stor vänskap. Men pojken var glad i hugen, och mente att han nu icke behöfde rädas för någonting i verlden.

När så aftonen led och vallgossen drog hem till sitt, blef hans moder mycket bedröfvad, att hennes son hade sålt hela deras egendom. Men pojken bad henne låta fara sin sorg, han ville nog laga, att hon icke skulle lida någon brist. Huru han nu ställde sina ord, blef gumman åter glad, och tyckte att han talat både väl och manligt. Men när dagen grydde, drog pojken på jagt med sina hundar, och när qvällen kom, vände han åter hem med så mycket, villebråd, som han orkade bära. Han jagade så någon tid bortåt, intill dess att gummans visthus var ymnigt försedt med mat och allsköns nödtorft. Då tog han ett kärligt farväl af sin moder, lockade[200] sina hundar, och sade, att han ville vandra ut i verlden och fresta hvad lyckan kunde beskära honom.

Pojken färdades nu öfver berg och villa stigar, och kom djupt in i den mörka skogen. Der mötte han gråskägget, som jag nyss talte om. Vid de åter råkades, blef pojken mycket glad, och helsade: »god dag, far! tack för sist vi möttes.» Gubben svarade: 'god dag igen! hvart tänker du taga vägen?' Pojken tog till orda: »jag aktar mig ut i verlden att se huru mitt öde kan vända sig.» Då sade gubben: 'gack vägen fram, att du kommer till kungs-gården, der skiftas din lycka.' Derefter skiljdes de ifrån hvarandra. Men pojken lydde gråskäggets råd och vandrade rätt fram utan någon hvila. Hvar helst han kom till något herberge, spelte han på sin pipa och lät sina hundar dansa, och då felade aldrig, att han ju fick mat och husavara, och hvad annat han behöfde.

När pojken hade färdats både länge och väl, anlände han omsider till en stor stad, hvarest mycket folk strömmade fram på gatan. Svennen undrade hvad detta mände betyda, och kom så till stället, hvarest konungens påbud blåstes ut, – att den som kunde frälsa de tre prinsessorna ur berga-trollens våld, skulle vinna en ibland dem, och dertill konungens halfva land och rike. Nu kunde pojken väl förstå hvad gråskägget hade menat med sin tillsägelse. Han lockade derföre sina hundar, och gick vägen fram, intill dess han kom uti konungens gård. Men på kungs-gården var endast jämmer och sorg, allt ifrån den dagen, då konunga-döttrarne försvunnit; och konungen och drottningen sörjde aldramest. Svennen gick så upp i borgstugan, och beddes få spela för konungen och visa sina hundar. Detta behagade hof-folket väl, emedan de tänkte det skulle något skingra deras herres sorg. Svennen blef derföre insläppt, och fick förete sina idrotter. Men när konungen hörde hans spel, och såg huru konstigt hundarne dansade, vardt han lustig till mods, att ingen sett honom så glad på sju runda år, ända se'n den dagen han miste sina döttrar.

Sedan dansen var lyktad, sporde konungen hvad lön svennen ville hafva, att han skaffat dem alla så stor en hugnad[201] och förlustelse. Pojken svarade: »Herre, konung! icke har jag kommit hit för att vinna gods och guld. Men jag bedes en annan bön, det du gifver mig orlof, att draga bort och uppsöka de tre prinsessorna som äro i berga-trollens våld.» När konungen hörde detta, blef han mörk i hugen, och sade: »icke lär du tänka att kunna frälsa mina döttrar. Sådant är vanskligt, och har misslyckats för dem som äro långt bättre än dig. Men om så sker, att någon frälsar prinsessorna, aktar jag visserligen inte bryta mitt ord.» Detta tycktes svennen vara manligt och konungsligt taladt. Han tog så afsked ifrån konungen, och gaf sig på väg. Men han satte sig i sinnet, att inte unna sig rast eller ro, förr än han funnit hvad han sökte.

Pojken färdades nu genom många och stora länder, utan att

något märkligt mötte honom. Hvar helst han gick fram, följde hans hundar med; Ly sprang och lyddes om någonting var att förnimma i närheten, Håll drog matsäcken, och Slit, som var den starkaste, bar sin husbonde, när denne blef trött att vandra. Det hände sig så en dag, att Ly kom hastigt springandes till sin herre, och förtäljde det han varit invid det höga berget, och hört huru konunga-dottern satt derinne och spann; men jätten sjelf var inte hemma. Då blef svennen mycket glad, och skyndade till berget; hans trenne hundar följde med. När de kommo fram, sade Ly: »vi hafva ingen tid att spilla. Jätten är endast tio milar härifrån, och jag förnimmer redan huru gull-skorna under hans häst klinga mot stenarne.» Svennen gaf nu befallning åt sina hundar, att de skulle slå in berga-dörren, hvilket ock skedde. Vid han så kom in i berget, blef han varse en fager mö, som satt i berga-salen och tvinnade gull-tråd på en gull-ten. Ungersvennen gick fram, och helsade den väna flickan. Då blef konunga-dottern mycket förundrad, och sade: »hvem är du, som tröstar komma hit i jättens sal? På sju runda år, som jag satt i berget, såg jag ännu aldrig någon menniska.» Hon tillade: »för Guds skull skynda härifrån, innan trollet kommer hem, eljest gäller det ditt lif.» Men svennen var inte rädder af sig, utan mente att han väl tordes bida jättens ankomst.

Medan de ännu samtalade härom, kom jätten ridandes på sin gull-skodda fåle. Vid han nu fick se att dörren var öppen, blef han mäktig vred, och röt så att hela berget skälfde. Han sade: »hvem är det som har brutit min berga-dörr?» Pojken svarade dristigt: 'det har jag gjort, och nu vill jag bryta dig också. Håll! håll honom; Rif och Ly! sliten honom i mång sinom tusende flingor.' Knappast voro orden utsagda, förr än hundarne rusade fram, kastade sig öfver jätten, och slet honom i otaliga stycken. Då blef prinsessan öfvermåttan glad, och sade: »Gud ske lof! nu är jag frälst.» Hon föll så ungersvennen om halsen, och kysste honom. Men pojken ville inte längre dväljas der, utan sadlade jättens fålar, lade uppå dem allt gods och guld som fanns i berget, och drog skyndsamt

bort tillika med den fagra konunga-dottern.

De foro nu en lång väg tillsammans, och svennen tjente prinsessan med tukt och fagert sinne, såsom det kunde höfvas en förnäm jungfru. Då hände sig en dag, att Ly, som sprang förut att speja, kom hastigt löpandes till sin herre, och förtäljde att han varit vid det höga berget, och hört huru den andra konunga-dottern satt derinne och nystade gull-garn; men jätten sjelf var inte hemma. Vid dessa tidender blef svennen väl tillfreds, och skyndade sig åt berget; hans trogna hundar följde med. När de nu kommo fram, sade Ly: »vi hafva ingen tid att sinka bort. Jätten är allenast åtta milar härifrån, och jag hör redan huru gull-skorna under hans häst klinga mot stenarne.» Genast gaf svennen befallning åt sina hundar, att de skulle slå in berga-dörren, såsom ock skedde. Vid han nu kom in i berget, blef han varse en fager mö, som satt i berga-salen och nystade gull-garn på en gyllene vinda. Ungersvennen gick fram, och helsade den väna jungfrun. Då blef konunga-dottern mycket förundrad, och sade: »hvem är du, som tröstar komma hit i jättens sal? På sju runda år, som jag satt i berget, såg jag ännu aldrig någon menniska.» Hon tillade: »för Guds skull skynda härifrån, innan trollet kommer, eljest gäller det ditt lif.» Men svennen sade sitt ärende, och mente att han väl tordes bida jättens hemkomst.

Medan de ännu talade med hvarandra, kom jätten ridandes på sin gull-skodda gångare, och stannade utanför berget. Vid han nu fick se att dörren var öppen, blef han mäktig vred, och röt så att berget skälfde ända ned i rötterna. Han sade: »hvem är det som har brutit min berga-dörr?» Pojken svarade dristigt: 'det har jag gjort, och nu skall jag bryta dig också. Håll! håll honom; Rif och Ly! sliten honom i mång sinom tusende flingor.' Straxt rusade hundarne fram, kastade sig öfver jätten, och sleto honom i så många stycken som löfven falla om höste-tid. Då vardt konunga-dottern öfvermåttan glad, och utbrast: »Gud ske lof! nu är jag frälst.» Hon föll så ungersvennen i famn, och kysste honom. Men pojken förde prinsessan till hennes

system, och man kan väl veta hvad glädje der blef, när de träffades. Sedan tog svennen allt gods som var i berga-salen, lade det uppå jättens gull-skodda fålar, och drog derifrån tillika med de tvänne konunga-döttrarne.

De färdades nu åter en lång väg samman, och ungersvennen tjente prinsessorna med tukt och ära, såsom det höfdes förnäma jungfrur. Då hände sig en dag, att Ly, som sprang förut att spana nytt, kom hastigt löpandes till sin herre, och förtäljde att han varit vid det höga berget, och hört huru den tredje konunga-dottern satt derinne och väfde gull-väf; men jätten sjelf var inte hemma. Vid dessa tidender blef svennen väl tillfreds, och skyndade sig åt berget; hans trenne hundar följde med. När de nu kommit fram, sade Ly: »här är ingen tid att spilla, ty jätten är icke mer än fem milar borta. Jag förnimmer väl, huru gull-skorna under hans häst klinga emot stenarne.» Svensnen gaf så befallning åt sina hundar, att de skulle slå in berga-dörren, hvilket ock skedde. Vid han nu gick in i berget, blef han varse en mö, som satt i berga-salen och väfde på en gull-väf. Men flickan var öfvermåttan fager, så pojken aldrig tänkte, att så vänt ett vif kunde finnas i verlden. Han gick nu fram och helsade den sköna jungfrun. Då blef konunga-dottern högeligen förundrad, och sade: »hvem är du, som tröstar komma hit i jättens sal? På sju runda år, som jag satt i berget, såg jag ännu aldrig någon menniska.» Hon tillade: »för Guds skull gack härifrån, innan trollet kommer,[204] eljest vållar det din död.» Men pojken var vid godt mod, och sade att han gerna skulle våga sitt lif för den sköna konungadottern.

Medan de ännu samtalade härom, kom jätten ridandes på sin gull-skodda fåle, och stavnade under berget. Vid han nu gick in, och såg hvilka objudna gäster der voro komna, blef han mycket förfärad; ty han visste väl hvad öde hade träffat hans bröder. Han tyckte så vara rådligast att fara med list och funder, eftersom han icke tordes våga en öppen kamp. Jätten begynte derföre orda mångt fagert snack, och ställde sig

mycket slät och vänlig emot ungersvennen. Tillika befallte han konunga-dottern laga mat, för att väl undfägna deras främmande. Huru trollet nu lade sina ord, lät svennen omsider dåra sig af dess talande tunga, och glömde vara på sin vakt. Han satte sig så till bords med jätten. Men konunga-dottern grät i lön, och hundarne voro mycket oroliga; ehuru ingen aktade deruppå.

Sedan jätten och hans gäst hade lyktat sin måltid, sade ungersvennen: »jag har nu stillat min hunger, gif mig äfven något, hvarmed jag kan släcka min törst!» Resen svarade: 'uppe i berget är en källa, som rinner med det klaraste vin; men jag har ingen som kan hemta deraf.' Pojken tog till orda: »är det inte annat som brister, så kan ju en af mina hundar gå dit upp.» Vid detta tal log jätten i sitt falska hjerta, ty han önskade ingenting så gerna, som att svennen skulle skicka bort sina hundar. Pojken gaf så befallning, att Håll skulle gå till källan efter vin, och jätten räckte honom en stor kruka. Hunden gick, ehuru man väl kunde märka, att det icke skedde med god vilja; men det led och det led, och han kom inte tillbaka.

När så en stund hade gått, sade jätten: »mig undras hvi hunden dröjer så länge borta. Kanske vore så godt, att du låter din andra hund gå och hjälpa honom, ty vägen är lång och krukan är tung att bära.» Som nu pojken icke anade något svek, samtyckte han till jättens begäran, och böd Slit gå och spörja hvadan Håll icke kom igen. Hunden viftade med svansen, och ville icke lemna sin herre; men svennen märkte det icke, utan dref äfven honom bort till källan. Då log jätten i mjugg, och konunga-dottern grät; men ungersvennen aktade icke deruppå, utan var lustig till mods, skämtade med sin värd, och tänkte icke uppå någon fara.

Det led så åter en lång stund; men det hördes icke af hvarken vin eller hundar. Då tog jätten till orda: »väl kan jag märka, att dina djur icke göra hvad du tillsäger dem, eljest skulle vi icke sitta här och törsta. Mig synes bäst, att du låter Ly

gå och spörja, hvi de icke komma tillbaka.» Svennen äggades af detta tal, och befalle sin tredje hund att hasteligen gå bort till källan; men Ly ville inte, utan kröp gnällande framför sin herres fötter. Då blef pojken vred, och dref honom bort med våld. Hunden var nu tvungen att hörsamma sin husbonde, och lopp så med stor hast uppåt berget. Men när han kom fram, gick det honom som det gått de andra; der reste sig en hög mur omkring honom, och han blef fången genom jättens trolldom.

När så alla tre hundarne voro sin kos, steg jätten upp, skiftade sin hy, och grep ett blankt svärd som hang på väggen. Han sade: »nu vill jag hämnas mina bröder, och du skall snarligen dö, ty du är i mitt våld.» Då blef pojken förfärad, och ångrade att han skiljt sig vid sina hundar. Han sade: »icke tigger jag om mitt lif, efter som jag i alla fall en gång skall dö. Men ett bedes jag, att jag får läsa mitt *Pater noster* och spela en psalm på min pipa. Det är så skick och sed uti vårt land.» Jätten samtyckte till denna begäran; men sade att han inte ville vänta länge. Svennen föll nu på knä, läste andäktigt ett *Pater noster*, och begynte spela på sin pipa, att det ljud öfver både berg och dalar. Men i samma stund miste trolldomen sin makt, och hundarne blefvo lösa igen. De kommo nu farande som en stormvind, och rusade in i berga-salen. Genast steg pojken upp, och ropade: »Håll! håll honom; Rif och Ly! sliten honom i mång sinom tusende flingor.» Då störtade hundarne öfver jätten, och refvo honom i oräkneliga stycken. Derefter tog pojken allt gods som låg i berget, spände jättens hästar för en förgyllande karm, och lagade sig att fara bort det fortaste han förmådde.

Då nu konunga-döttrarne åter träffades, blef en stor glädje, såsom hvar man kan tänka, och alla tackade ungersvennen, att han frälst dem utur berga-trollens våld. Men svennen fattade en häftig kärlek till den yngsta prinsessan, och de lofvade hvarandra sin tro och ära. Konunga-döttrarne färdades så vägen fram, med lek och skämtan och allsköns glädje, och svennen tjente dem med tukt och hyllest, som det kunde höfvas förnäma

jungfrur. Men under färden lekte prinsessorna med svennens hår, och bundo till en hugkomst hvar sitt fingerguld i hans långa lockar.

En dag, medan de ännu voro på vägen, mötte dem tvänne vandringsmän, som färdades samma led. De begge främlingarne gingo i slitna kläder, deras fötter voro sårade, och man kunde väl se uppå männens skick, att de hade gjort en lång resa. Svennen lät nu hålla med sin karm, och sporde hvilka de voro och hvadan de kommo. Främlingarne genmälte, att de voro tvänne prinsar, hvilka dragit ut att leta efter de tre bergtagna jungfrurna; men deras färd hade haft liten framgång, så att de nu måste vandra hem, snarare som staf-karlar än som konungasöner. När pojken hörde detta, gjordes honom ondt om de begge vandringsmännen, och han frågade om de ville fara med honom i den fagra karmen. Prinsarne tackade mycket för detta anbud. De färdades så tillsamman, och kommo i landet som konungen, prinsessornas fader, hade att råda öfver.

När nu prinsarne fingo veta huru svennen frälst de tre konunga-döttrarne, kände de en stor afund, och tyckte att deras egen färd varit dem till ringa båtnad. De lade så råd, huru de skulle svika ungersvennen, och sjelfve vinna ära och hyllest. Men de gömde sitt onda anslag, intill dess de kunde finna ett lägligt tillfälle. Då kastade de sig plötsligen öfver sin följeslagare, grepo honom vid halsen, och qväfde honom. Derefter hotades prinsessorna med döden, om de inte ville aflägga ed, att förtiga hvad som skett. Som nu konungadöttrarne voro i prinsarnes våld, dristade de icke vägra till denna begäran. Men det gjordes dem stor ynck om ungersvennen, som för dem låtit sitt lif, och den yngsta prinsessan sörjde honom af allt sitt hjerta, så att hon icke mer ville njuta någon glädje.

Efter denna stora ogerning drogo prinsarne till kungs-gården, och man kan väl veta hvad fröjd der blef, att konungen fick igen sina trenne döttrar. Undertiden låg den fattige svennen uti skogs-snaret, såsom död. Men han var icke alldeles

öfvergifven, ty de trogna hundarne lade sig omkring honom, värmdde hans kropp emot kölden, och slickade hans sår. De vände icke åter härmed, förrän deras herre qvicknade vid, och kom till lifs igen. När han så hade återfått helsa och krafter, begynte han vandra vägen fram, och kom efter många vedermödor till kungs-gården, hvarest prinsessorna hade sitt hemvist.

Vid svennen trädde in, märkte han stort gny och skämtan öfver hela gården, och ifrån konunga-salen hördes dans och fagert stränga-spel. Då blef han mycket förundrad, och sporde hvad allt detta mände betyda. Tjenaren svarade: »visst må du vara kommen långväga ifrån, som icke förnummit, att konungen återfått sina döttrar ur berga-trollens våld. I dag står de begge äldsta prinsessornas bröllopp.» Pojken sporde så efter den yngsta prinsessan, om äfven hon stod brud; men tjenaren gaf till svars, att hon icke ville hafva någon man, utan bara grät, och ingen visste orsaken till hennes stora sorg. Nu blef svennen åter glad; ty han kunde väl märka att hans fästemo var honom huld och trogen.

Ungersvennen gick så upp i borg-stugan, och lät säga konungen att der var kommen en gäst, som beddes få öka brölloppsglädjen genom att visa sina hundar. Detta behagade konungen väl, och han befallte att främlingen skulle emottagas på det aldra bästa. Vid nu pojken trädde in i salen, blef stor undran ibland hela bröllopps-skaran öfver hans hurtighet och manliga åthäfvor, och tycktes dem alla, att man sällan såg så bård en ungersvenn. Men de tre konunga-döttrarne hade genast igenkänt honom, sprungo derföre upp ifrån bordet, och flögo pojken i famn. Då tycktes det prinsarne icke godt att länge dväljas der de voro. Men konunga-döttrarne förtäljde huru svennen frälst dem, och[208] hvad annat dem hade vederfarits; och uppsökte till dess mera visso hvar sitt finger-guld i hans hår-lockar.

När så konungen förnam att de begge främmande prinsarne farit med svek och skalka-ränker, blef han mycket vred, och lät med skymf och nesa drifva dem bort ifrån kungsgården. Men den raske ungersvennen undficks med stor heders-bevisning, såsom

han det väl hade förtjenat, och samma dag stod hans bröllopp med den yngsta konunga-dottern. – Efter konungens död, blef svennen korad till herre öfver landet, och vardt en bård konung. Och der lefver han med sin fagra drottning, och styrer lyckosamt ännu i denna dag. Sedan var jag inte med längre.